

‘Handicap of niet, zonder gevoel kun je niet rijden’

MARTINE VAN DEN HEUVEL

AMSTERDAM – Dressuurrider Maarten van Stek (49) uit Hoofddorp deed gisteren mee aan de wedstrijd om de Centaur Cup op Jumping Amsterdam. Een rubriek voor gehandicapte ruiters.

Van Stek wil niet te veel nadruk leggen op het feit dat hij een arm mist. “Als je weinig gevoel hebt tijdens het paardrijden kom je sowieso niet ver. Handicap of niet.”

Met een grote lach verlaat Van Stek de piste in de RAI. Zijn paard William DH heeft zojuist zijn eerste kür op muziek gelopen en de ruiter is helemaal tevreden. Sinds kort combineert hij het rijden in normale rubrieken met de aangepaste sport. Op zijn zesde verloor Van Stek zijn linkerarm door een auto-ongeluk.

Bij de Centaur Cup rijden ruiters met totaal verschillende handicaps, verdeeld in vier gradaties. Van Stek valt in categorie vier: de minst gehandicapten. Er rijdt ook iemand mee die tot de eerste categorie hoort: hij heeft een hersenbeschadiging en rijdt zijn hele proef in stap. Hoe is dit met elkaar te vergelijken? Van Stek: “Het lijkt inderdaad alsof appels met peren worden vergeleken, maar het draait om de percentages.” De jury hanteert verschillende normen per deelnemer.

Van Stek is nog niet helemaal bekend met de regels van de aangepaste sport. Hij heeft altijd meege draaid in de valide paardensport. “Toen ik nog jonger was, reed ik ook in de Lichte Tour (twee klassen onder het hoogste niveau). Mijn handicap telde niet, ik kon gewoon mee met de rest.” Dat veranderde echter toen er te veel druk kwam te liggen op de rechterschouder van Van Stek. Behalve het rijden, zorgden zware klussen op stal voor een chronische overbelasting. Dus moest hij twintig jaar geleden een punt achter zijn professionele carrière zetten. “Ik ben heel fanatiek en ambitieus,” zegt hij. “Het is al frustrerend voor niet-gehandicapten om tegen grenzen aan te lopen, maar zij hebben nog de mogelijkheid daar iets aan te veranderen. Gehandicapten heb-

ben iets waar niets aan te doen is. Dat vond ik frustrerend en ik ben toen een grens overgegaan. Ik sloopte mezelf.”

Tien jaar was Van Stek werkzaam buiten de paardenwereld. Toch begon het weer te kriebelen en besloot hij er nog een paar jaar voor te gaan. Maar dan moest het wel over de techniek en het rijden gaan.

Daarom piekerde Van Stek er in eerste instantie niet over mee te doen bij de aangepaste sporters. “Het draaide alleen maar om de handicap, niet om het paardrijden zelf. Het was te zielig en te amateuristisch geregeld.” Als professional voelde de ruiter zich daar absoluut niet tussen passen. Sinds een aantal jaar regelt de Nederlandse hippische bond de aangepaste sport echter en is Jeanette Wolfs bondscoach. “Sindsdien is alles veel professioneler geregeld,” zegt Van Stek.

De Paralympische Spelen in Lon-

‘Misschien had ik met Anky van Grunsven kunnen concurreren’

den zijn zelfs een optie. William DH is een talent, zo veelbelovend dat Van Stek's trainer Alex van Silfhout denkt dat hij ook goed mee zou kunnen buiten de aangepaste sport, in de Lichte Tour. “Daar zou ik misschien nog wel meer plezier in hebben dan dit soort wedstrijden, maar ik ben afhankelijk van de eigenaars Horse Hotel Holland en sponsors.”

De ‘normale’ wedstrijden trekken de ruiter nog steeds het meest. “Ik weet niet welk niveau ik had kunnen halen als ik was doorgegaan. Misschien had ik met Anky van Grunsven kunnen concurreren. Daarvoor hoeft het missen van een arm geen groot obstakel te zijn. Op de Spaanse rijtschool rijden ze al honderden jaren met één hand. Het paard heeft het ook niet in de gaten, ik heb gewoon controle. Als ik morgen opeens twee armen zou hebben, zou ik waarschijnlijk het gevoel hebben juist geen controle te hebben.”